Les cales de Begur

Arribem directament a sa Riera, hem deixat enrere la platja del Racó, que més aviat forma part del contínuum de Pals i la d'Illa Roja, que és territori nudista. Fa xafogor, una humitat de plom s'arrapa a les roques i es dilueix sota les aixelles. La platgeta està plena de banyistes i de gent que va amunt i avall pel camí de ronda. La muntanya s'està corcant d'edificacions, els pins creixen damunt de les cases i els baladres –d'ofici– omplen de colors els jardins dels estiuejants.

De sa Riera a Aiguablava, la costa de Begur va dibuixant un manyoc de cales i de rocams que es fonen en el mar. La carretera ens porta com pot pel litoral. Ens aturem a prop de sa Tuna, de fet només intuïm l'indret entre la pineda. Hem decidit fer el pícnic aquí, entre el soroll constant de les cigales i la remor dels cotxes que passen de tant en tant. El sol surt i s'amaga i el mar esquitxa de blau el fons del panorama, entre les branques dels arbres. >>>> Quan ja ens hem acabat l'ensalada russa i el cava, comencen a caure gotes, grosses i càlides, que ens fan decidir aixecar l'improvisat campament. Passem de llarg el trencant que duu a la platja Fonda, sota el cap de Begur. Enfilem en direcció a Fornells i Aiguablava, tot cercant un lloc per fer el cafè. Les gotes insisteixen i taquen de fang el parabrisa. Potser a baix, damunt la sorra, el món es veu d'una altra manera, però el cotxe ha decidit girar definitivament cap al poble.

Crec que no sóc qui per parlar de les cales de Begur, hi ha gent amb més criteri, que s'ha banyat infinitat de vegades en l'aigua de dies més clars que aquest, que ha escrit poemes a peu d'obra de les roques, que ha dibuixat amb l'estilogràfica línies blaves infranquejables i que ha cantat, amb aires d'havanera o de lieder, himnes emocionats i més sensibles que les meves pobres cròniques. Begur ens espera i, a més, necessitem el cafè si no volem sucumbir a les moires de la tarda.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/22/cales-begur/857972.html?utm_source=rss